

ת"פ 29585/08/13 - מדינת ישראל נגד ד א

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 29585-08-13 מדינת ישראל נ' א
תיק חיצוני:

בפני כב' השופטת ניצה מימון שעשוע
המאשימה מדינת ישראל
נגד
הנאשם ד א ע"י ב"כ עו"ד ותורי

גזר - דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות של איומים ותקיפה סתם, כמפורט בכתב האישום המתוקן.

על פי כתב האישום המתוקן, בתאריך 5.2.13 הגיעה בת זוגו של הנאשם (להלן: **המתלוננת**) לביתו של הנאשם לשוחח עמו על פרידתה ממנו.

בנסיבות אלה ביקש הנאשם מהמתלוננת את מפתחות רכבה בכדי להביא את הטלפון הנייד שלה שהיה ברכב.

המתלוננת סירבה, ובתגובה ניסה הנאשם לקחת את המפתחות בכוח מידה. הנאשם חטף את המפתחות, וכתוצאה מכך נגרמה למתלוננת שריטה בזרת יד שמאל.

בהמשך יצא הנאשם מהבית, נכנס לרכב ונעל את עצמו ברכב תוך שהוא מנסה לבדוק שיחות בטלפון הנייד.

משלא הצליח, חזר הביתה כשהמתלוננת אחריו.

המתלוננת ביקשה מהנאשם שיחזיר לה את הטלפון, אך הנאשם סרב ואמר "אני אהרוג אותך, אל תדאגי אני אדאג לשבת בכלא בגללך, מצדי 30 שנה, אני ארצח אותך".

מיד לאחר מכן תפסה המתלוננת את הטלפון הנייד ובתגובה משך הנאשם בשערותיה והיא נפלה על הרצפה.

הנאשם רץ למטבח, נטל חפץ שנחזה להיות סכין ורץ לעבר המתלוננת.

המתלוננת רצה לכיוון הדלת, תוך שהנאשם ואימו רודפים אחריה, ונמלטה לקיוסק סמוך, משם התקשרה למשטרה.

בהמשך נמלטה המתלוננת לדירת שכן והמתינה עד לבוא השוטרים.

עמוד 1

ביום 11.5.14 הודה הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן ונקבע כי הוא ביצע עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, ועבירה של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

הוסכם כי הנאשם יופנה לקבלת תסקיר שירות המבחן ואם יתקבל תסקיר חיובי תעתור המאשימה להרשעה ולעונש הצופה פני עתיד ושל"צ, ואילו ההגנה תעתור לאי הרשעה.

הוסכם כי באם יתקבל תסקיר שלילי, יטענו הצדדים באופן פתוח.

תסקירי שירות המבחן

בהתאם לאמור בתסקיר, הנאשם בן 25, רווק, עובד כטכנאי עגורנים כ- 3 שנים.

לנאשם ולמתלוננת קשר זוגי מזה שנתיים.

הנאשם מסר כי סובל מבעיות קשב וריכוז שאובחנו בכיתה י"א, הוא טופל בריטלין אך הפסיק לאור תופעות הלוואי.

גויס לצה"ל ושרת כמכונאי רכב, אך שוחרר לאחר כ-8 חודשים עקב אי התאמה.

לאחר שחרורו מצה"ל החל הנאשם לעבוד בחברת עגורנים, והוא ממשיך בעבודה זו גם כיום, לאחר שקודם מתפקיד עוזר טכנאי לטכנאי, וכיום מתפקד כראש צוות.

מהאחראים עליו במקום עבודתו, נמסר כי הנאשם הינו עובד אחראי וחרוץ והינו אהוד על חבריו ומנהליו.

הנאשם הינו הבכור מבין 4 ילדים להוריו. הוריו הינם גרושים והנאשם ואחיו מתגוררים עם האם, עימה תואר קשר קרוב. המשפחה תוארה כמשפחה נורמטיבית, והנאשם מסר כי לא נחשף לאלימות

במסגרת המשפחה.

לגבי העבירות נשוא כתב האישום, הנאשם מסר כי מקבל אחריות בגין התנהגותו האלימה, אך נטה למזער את חומרת העבירות וטען כי המתלוננת נקטה אף היא באלימות כנגדו.

הנאשם תאר את הקשר כקשר בעייתי המאופיין בקנאה הדדית ובהתנהגות אובססיבית הגורמים למריבות וחילוקי דעות.

הנאשם גילה מודעות לפגיעה במתלוננת ולחששה מפניו, וכן גילה מודעות לבעייתיות שבתגובתו ושבנטייתו להגיב בתוקפנות במצבי קונפליקט.

ההערכה היתה כי על רקע הקושי של הנאשם בשליטה על כעסיו במצבים בהם חווה פגיעה רגשית או תדמיתית בוצעו העבירות.

פורטו גורמי הסיכון וגורמי הסיכוי לשיקום, כאשר בסיכום, ההערכה היתה שהסיכון להישנות עבירות פחת, אך נדרשת התערבות טיפולית שתצמצם את הסיכון ותעזור לנאשם בעריכת שינוי.

הנאשם יצר קשר עם המרכז לטיפול באלימות במשפחה בראש העין.

לצורך המשך מעקב וקבלת עמדת המתלוננת נתבקשה דחיה במהלכה יושלם התסקיר.

ביום 27.1.15 התקבל תסקיר משלים.

בהתאם לאמור בתסקיר, הנאשם החל ביום 9.11.14 את הטיפול במרכז לטיפול באלימות במשפחה.

מנהלת היחידה מסרה כי הנאשם משתתף בשיחות פרטניות אחת לשבוע. נמסר כי הינו משתף פעולה באופן מלא, תוך שניכר רצונו בקשר הטיפולי ובעריכת שינוי במצבו.

כן דווח כי הנאשם ישולב גם בקבוצה טיפולית של גברים אשר נקטו באלימות כלפי בנות זוגן.

בשיחה עם הנאשם נמסר כי הוא מרוצה מהקשר הטיפולי המקנה לו כלים לקיום קשר זוגי בריא ונכון.

בשיחה עם המתלוננת נמסר כי היא הופתעה מהתנהגותו של הנאשם באירוע נשוא כתב האישום.

המתלוננת מסרה כי הקשר בינה לבין הנאשם הינו קשר משמעותי, וכי היא מעוניינת בשימורו ואינה מרגישה מאוימת או מפוחדת.

המתלוננת מסרה כי תיזום פניה למרכז לטיפול באלימות במשפחה בכדי לבדוק אפשרות להשתלבות בטיפול.

לאור השתלבות הנאשם בטיפול ורצונו בשינוי, וכן בהתחשב בהליכים המשפטיים המרתיעים שננקטו כנגדו עד כה, ההערכה היתה כי הסיכון להישנות עבירות פחת.

קצינת המבחן העריכה כי ישנה חשיבות להמשך טיפול, ועל כן הומלץ על הטלת צו מבחן, בתנאי שהנאשם ימשיך בטיפול שהחל בו במרכז לטיפול באלימות במשפחה.

לענין שאלת ההרשעה, צוין כי הנאשם לא הציג מסמכים לפגיעה קונקרטית בעיסוקו באם יורשע. עם זאת, קצינת המבחן ציינה שבהתחשב בגילו הצעיר, בקבלת האחריות ובפניה לטיפול, וכן בהתחשב בכך שמדובר בעבירה ראשונה ויחידה ובנאשם בעל התנהגות נורמטיבית וחברתית, הומלץ לשקול בחיוב הימנעות מהרשעת הנאשם.

צוין כי הנאשם הביע חשש כי באם יערוך בעתיד שינוי תעסוקתי יוגבל בעקבות הרשעתו בפלילים. כן צוין כי אי הרשעה תעביר מסר מעודד לנאשם להמשך תפקודו התקין והשתתפותו בטיפול.

ראיות לעונש

במסגרת הטיעונים לעונש העידה המתלוננת.

המתלוננת העידה כי הקשר בינה לבין הנאשם נמשך כמעט 3 שנים. היא טענה שאיננה רוצה שהנאשם ייפגע, שכן במצב זה אף עתידם המשותף עשוי להיפגע. נטען כי הנאשם עובד בעבודה מסודרת והמתלוננת מסרה כי חשוב לה שלא תיפגע התקדמותו בעבודה בעקבות ההליכים הפליליים.

עברו הפלילי של הנאשם

במסגרת הטיעונים לעונש הוגש גליון ההרשעות הקודמות של הנאשם.

מגליון ההרשעות עולה כי לנאשם 2 הרשעות קודמות משנת 2009 בבית דין צבאי, בגין העדר מהשירות שלא ברשות.

טיעוני המאשימה

ב"כ המאשימה טענה כי הנאשם, יליד 1989, הודה בכתב אישום מתוקן בעבירות של איומים ותקיפה סתם.

נטען כי הערך החברתי שנפגע הוא שלומה של המתלוננת ובטחונה.

נטען כי בהתאם לאמור בפסיקה יש להעביר מסר ברור לפיו מי שחשופה לאלימות מצד בן זוגה תזכה להגנה מהמדינה, אף במצבים בהם המתלוננות טוענות כי אינן צריכות הגנה, כמו במקרה שבפנינו.

ב"כ המאשימה טענה כי מתחם הענישה בגין העבירות נשוא כתב האישום הינו בין מס' חודשים שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד 18 חודשי מאסר בפועל.

ב"כ המאשימה טענה כי עמדת המאשימה בעבירות אלה הינה להטלת עונש מאסר בפועל משמעותי שיבטא את עמדת הפסיקה.

באשר לאי הרשעה, נטען כי הפסיקה קבעה שרק כאשר מוכח נזק קונקרטי ניתן יהיה לשקול הימנעות מהרשעה.

ב"כ המאשימה הפנתה להלכת **כתב** וכן לרע"פ 7224-14 **פרנסקי נ' מד"י** בו נקבע כי אין די בהעלאת סיכוי סביר לפגיעה תעסוקתית, וגם הצגת מסמך מטעם המעסיק לפיו הרשעה בפלילים "עשויה להשליך על תעסוקתו העתידית" של הנאשם אינה מהווה תשתית ראייתית מספקת לצורך הימנעות מהרשעה, שכן במקרה כזה לא הוכחה "פגיעה קשה וקונקרטית" בנאשם ובסיכויי שיקומו.

נטען כי בענייננו לא הוכח כי מתקיימים שני הגורמים המצטברים על פי הלכת **כתב** וההלכות שלאחריה לצורך הימנעות מהרשעה, שכן לא הובאה ראיה לפגיעה קונקרטיה משמעותית בנאשם.

בנוסף נטען כי לא מדובר במי שזו לו הרשעתו הראשונה ולא ברור במה ייפגע תפקידו, ובמצב זה אין כל בסיס משפטי להמלצת שרות המבחן.

נטען כי הנאשם עובד כטכנאי עגורנים מזה מספר שנים וזאת למרות שתי הרשעות קודמות.

עוד נטען כי סוג העבירה, בהיותה עבירת אלימות כנגד בת זוג, אינו מאפשר לדעת המאשימה לוותר על הרשעה.

ב"כ המאשימה התייחסה לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה ובהן - הודאת הנאשם במיוחס לו, חסכון זמן שיפוטי, מודעות לנזקקות טיפולית, מוטיבציה להירתמות להליך טיפולי, סיכון מופחת להתנהגות אלימה, ועמדת המתלוננת.

נטען כי לאור האמור לעיל עתירת המאשימה הינה שונה לקולא מהמתחם שהוצג.

לאור זאת, עתרה המאשימה להשתת של"צ בהיקף נרחב לצד הרשעה, וכן מאסר על תנאי ארוך וממושך.

טיעוני הנאשם

ב"כ הנאשם טען כי מתחם הענישה בעבירות נשוא כתב האישום הינו בין אי הרשעה לבין מאסר בפועל.

ב"כ הנאשם טען כי קיימת פסיקה בתיקים דומים שהסתיימו ללא הרשעה, ומכאן שזהו המתחם הראוי. בנסיבות אלה נטען כי עמדת המאשימה לא חרגה מהמתחם אלא נמצאת במתחם הענישה הראוי, בוודאי בהתייחס לענישה של מאסר על תנאי.

נטען כי בעבירות אלימות במשפחה לא אחת מסתיימים ההליכים בעונש של מאסר על תנאי.

ב"כ הנאשם טען כי עמדת המאשימה במקרה זה איננה מובנת.

נטען כי מדובר באירוע נקודתי שהתרחש לפני שנתיים, ומאז מצוי הנאשם בהליך שיקומי מוצלח, כאשר שרות המבחן ממליץ שלא להרשיע את הנאשם.

נטען כי אין בסיס לטענה שחייבת להיות פגיעה קונקרטיה כתנאי לאי הרשעה, ולא אחת נקבע שגם פגיעה הבאה לידי

ביטוי בתחושה של נאשם מהווה עילה לאי הרשעה.

נטען עוד כי יש להתחשב בגילו הצעיר של נאשם, ובכך שעתידו המקצועי עדיין איננו ברור ובמצב זה קיימת הצדקה לאי הרשעה.

ב"כ הנאשם התייחס לכך שאף המתלוננת הינה בחורה צעירה שהשתחררה לפני חצי שנה מהצבא, ומדובר בזוג צעיר, הרואה את עתידו יחד, המקיים קשר זוגי זמן רב.

נטען כי במצב זה, הרשעה בפלילים תטיל על הנאשם כתם שיפגע בעתידו, ולמעשה תפגע בהליך השיקום שהוא מצוי בו ובמאמצי השיקום, בעוד שקיימת ציפייה שתהיה תמיכה של החברה במאמציו, שתבוא לידי ביטוי בהימנעות מהרשעה.

נטען כי בהתחשב בכך שהנאשם והמתלוננת רואים את עתידם כעתיד משותף, הרי שהרשעת הנאשם תהווה פגיעה גם במתלוננת עצמה.

נטען כי הנאשם עובד כמנופאי, ובמסגרת עבודתו הוא מתפעל מנופים בגבהים כבר 4 שנים. נטען כי מדובר בעבודה מאוד אחראית ומלחיצה וכי מעבידו מעריך אותו ומרוצה מעבודתו.

נטען כי אם הנאשם ירצה לקבל בעתיד מכרז מהמדינה, במצב בו תהיה לו הרשעה בפלילים הוא לא יוכל לקבל את המכרז, שכן כיום קיימת דרישה להעדר עבר פלילי.

נטען כי פוטנציאל הפגיעה ברור במקרה זה.

ב"כ הנאשם התייחס לתסקיר שירות המבחן המציין הליך שיקומי מוצלח שהנאשם עובר, כאשר מהרגע הראשון הודה הנאשם ושיתף פעולה לאורך כל הדרך.

ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה במקרים דומים שהסתיימו ללא הרשעה.

בעפ"ג (מחוזי מרכז) 15775-02-12 **סידי נ' מד"י** הורשע הנאשם לאחר ניהול הוכחות באיומים ותקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בת זוגו. הנאשם נדון בבימ"ש השלום ל- 3 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, ובית המשפט המחוזי מצא לנכון לבטל את ההרשעה, בהתחשב בפגיעה המשמעותית של ההרשעה בהליך שמנהלים הנאשם ובת זוגו והפגיעה החמורה בפרנסתו.

בע"פ (מחוזי ת"א) 70650/04 **ורולקר נ' מד"י** הורשע הנאשם בעבירות אלימות כנגד בת זוגו שהיתה בהריון בשתי הזדמנויות. בית משפט השלום הרשיע את הנאשם וגזר עליו חודשיים עבודות שירות, ובית המשפט המחוזי ביטל ההרשעה בהתחשב בפגיעה ממשית בתעסוקת הנאשם, אשר עמד בפני פיטורין ממקום עבודתו בחב' אל על עקב אי

יכולת לקבל רשיון לרכב ציבורי נוכח ההרשעה, וכן נוכח טיפול זוגי ממושך ומוצלח, עמדת המתלוננת ותסקירים חיוביים.

בת"פ (שלום ת"א) 1919/04, 9566/03 מד"י נ' דונל הורשע הנאשם בצירוף שני תיקים בעבירות אלימות ואיומים כלפי בת זוגו בהיותו בגילופין. בית המשפט נמנע מהרשעת הנאשם בהתחשב בפגיעה התעסוקתית הצפויה לו בגילו המבוגר (עובד 20 שנה כאחראי על מחסן תרופות בקופ"ח ועלול להיות מפוטר) והחשש כי ישאר מובטל נוכח גילו המתקדם, וכן לנוכח תהליך הגמילה מאלכוהול שעבר הנאשם, וכעידוד להמשך חיים נורמטיביים. על הנאשם הוטל צו של"צ נרחב וצו מבחן למשך 24 חודשים.

הוגשה פסיקה נוספת ברוח זו.

ב"כ הנאשם ביקש להתחשב בעמדת המתלוננת ולהימנע מפגיעה בעתידם של הנאשם והמתלוננת.

נטען כי יש להתחשב בכך שהאלימות אינה מהרף הגבוה, וכי הנאשם הודה מיד ולקח אחריות.

לאור זאת עתר ב"כ הנאשם לקבל את המלצת שירות המבחן ולהימנע מהרשעת הנאשם.

דין

במקרה דנן, שני הצדדים אינם מבקשים לגזור עונש בתוך מתחם הענישה אלא לחרוג ממנו לקולא עקב נטילת האחריות, העדר עבר פלילי רלוונטי, ההליך הטיפולי וסיכויי השיקום, ועל כן המחלוקת הרלוונטית אינה בשאלת המתחם (אשר נע על פי הפסיקה בין מע"ת לבין מאסר בפועל של עד שנה), אלא בשאלת ההרשעה.

כידוע, הרשעת מי שנמצא אשם בדינו היא הכלל ואי הרשעה הינו החריג, אשר מותנה הן בהוכחת פגיעה משמעותית וקונקרטית בסיכויי שיקומו של הנאשם, שהינה בלתי מידתית ביחס לחומרת העבירות, והן בכך שהאינטרס הציבורי לא ייפגע עקב ביטול ההרשעה.

במקרה דנן, מדובר בעבירות אלימות ואיומים במשפחה, ברף הבינוני, שאין להקל בהן ראש. בתי המשפט אמרו לא אחת את דברם על הצורך להחמיר בענישה כדי לשקף לציבור הרחב את שלילתה המוחלטת של התנהגות אלימה ומאיימת בתוך התא המשפחתי או הזוגי בחברה מתקנת, ולהתריע ברבים כנגד תופעה פסולה זו.

העבירות שביצע הנאשם אינן ברף הנמוך ואינן בגדר מעידה רגעית אלא אירוע מתמשך המעיד על העדר גבולות והעדר שליטה בדחפים אלימים.

אמנם, לזכות הנאשם נזקפים שיקולי הקולא של נטילת האחריות, העדר עבר פלילי רלוונטי, השתלבות בתהליך טיפולי והערכת שירות המבחן כי הסיכון להישנות העבירות פחת עקב כך, ואולם אין בכל אלה כדי להצדיק ביטול ההרשעה, הן

משום שלא הוכחה פגיעה ממשית וקונקרטית בתעסוקת הנאשם שהינה בלתי מידתית לעבירות, והן משום שהאינטרס הציבורי מחייב הותרת ההרשעה על כנה.

לאחר שעיינתי בפסיקה שהציג הסניגור, לא שוכנעתי כי ניתן לגזור גזירה שווה בין אותם מקרים לבין הנאשם דכאן. בעניין **דונל** היה מדובר על אדם מבוגר ונורמטיבי והנימוק העיקרי לביטול ההרשעה היה חשש לפיטורין מעבודתו בקופ"ח בגילו המתקדם. כך גם בעניין **ורולקר**, שם קבע בית המשפט כי השתכנע כי הותרת ההרשעה על כנה תביא לפיטורי הנאשם מ"אל על" עקב אי יכולת לקבל רשיון לרכב ציבורי. בגזר הדין בעניין **סידי** אין כל פירוט על מהות ההליך בין בני הזוג ומהות הפגיעה בפרנסת הנאשם, ומנין היא נלמדה, ועל כן קשה להתייחס למקרה זה כפסיקה מנחה לענייננו.

במקרה שבפני, לא הוכחה כל פגיעה תעסוקתית קונקרטית בנאשם, והעלאת האפשרות התאורטית כי בעתיד הוא עשוי להקים עסק עצמאי ולהתמודד במכרז ממשלתי, הינה רחוקה מוודאות ובלתי קונקרטית, ועל כן אין בה כדי לענות על דרישות הסף של הלכת **כתב**. אף אין במקרה דנן כל הליך בין בני הזוג העלול להיפגע עקב הותרת ההרשעה על כנה, חרף רצונה המובן של המתלוננת בטובתו של הנאשם.

לפיכך אני מותירה את ההרשעה על כנה.

אני גוזרת על הנאשם שמונה חודשי מע"ת למשך שלוש שנים, שלא יעבור עבירת אלימות במשפחה.

כמו כן, ארבעה חודשי מע"ת למשך שלוש שנים, שלא יעבור עבירת איומים.

אני מעמידה את הנאשם במבחן למשך שנה, לצורך השלמת התהליך הטיפולי בו החל, במטרה לסייע לו ולמתלוננת בבניית התא המשפחתי.

הודעה זכות הערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, י' אדר תשע"ה, 01 מרץ 2015, במעמד הצדדים.